

Arrest

nr. 132 759 van 4 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 september 2014.

Gelet op de beschikking van 24 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die *loco* advocaat M. LAFORCE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 11 maart 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 april 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissing is formeel gemotiveerd. Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De bestreden beslissing geeft duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid 2° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond voor het nemen van de beslissing. De bestreden beslissing geeft eveneens de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod waar ze stelt dat “betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 12.11.2013 en aan hem betekend op 19.12.2013.”

De kritiek van de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, er geen afweging gemaakt werd van de gevolgen die de bestreden beslissing heeft voor de verzoekende partij die medisch behandeld wordt en dat de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan de basis ligt voor het afleveren van het inreisverbod, is niet dienstig, nu de bestreden beslissing niet hoeft te verwijzen naar de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris waarbij hij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De voorwaarden voor het afleveren van een inreisverbod betreft in casu artikel 74/11 §1, tweede lid, 2°: een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Aldus heeft de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd omtrent de reden waarom het inreisverbod werd gegeven. De wet bepaalt nergens dat er verwezen dient te worden naar een geweigerde regularisatieaanvraag om het bestaan van het inreisverbod te rechtvaardigen, nu de gronden voor het opleggen ervan in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet gestipuleerd worden. Wat de specifieke omstandigheden – meer bepaald de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet- betreffen waarmee de bestreden beslissing rekening diende te houden volgens de verzoekende partij, wijst de Raad er op dat de aanvraag op grond van voornoemd artikel 9 onderzocht werd en afgesloten zodat hiernaar niet expliciet verwezen dient te worden in de bestreden beslissing.

Voorts voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht schendt door geen rekening te houden met de gevolgen van de verwijdering voor de verzoekende partij, nu deze bij een terugkeer blootgesteld zou worden aan een schending in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij diende immers Egypte te ontvluchten en vormt een doelwit voor de lokale autoriteiten. De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij nagelaten de situatie in het land van herkomst te onderzoeken hoewel het onderzoek in het kader van de asielaanvraag van de verzoekende partij al meer dan 13 jaar geleden gebeurde.

De Raad kan de verzoekende partij in die mate volgen dat er inderdaad een lange tijdsperiode is tussen de beoordeling van voornoemd artikel 3 ten tijde van de beoordeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij en de bestreden beslissing, maar hij wijst er op dat de verzoekende partij met dit betoog echter louter beweringen opwerpt, zonder deze met enig begin van bewijs te staven. Bovendien merkt de Raad op dat de bestreden beslissing in casu geen verwijderingsbeslissing betreft, zodat er geen sprake is van een (gedwongen) verwijdering als gevolg van de bestreden beslissing. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze de bestreden beslissing heeft genomen. Evenmin maakt zij een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Wat de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog, maar nalaat een omschrijving te geven van de wijze waarop de regel geschonden werd. Hiermee wordt geen schending aangetoond van één van voornoemde beginselen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Tot slot wijst de Raad er dat waar de verzoekende partij aanvoert dat haar "procedure" nog lopende was "voor en na het bevel", zij eraan voorbijgaat dat in casu de bestreden beslissing een inreisverbod betreft. Bovendien duidt zij niet welke procedure er nog lopende is.

Het beroep lijkt ongegrond."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 15 september 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 21 oktober 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 1 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP verwijst naar haar verzoekschrift."

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 15 september 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 1 september 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6. Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, kan niet worden vastgesteld.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET